

I M A.

(Szentkirályi Árpádné szül. Koncz Julia koporsójánál Szombathelyen 1891. május 17. Pünköst első napján)

Életnek és enyészetnek Ura, egy Isten, Atyánk a Krisztusban! lelkünknek szomorú gondolataival, szívünknek elborult érzéseivel állunk itt, e gyászos ravatal mellett. Oh mily kemény ítéletet tartál felettünk. Oh mint érezzük mi is a te sujtolásodat, melylyel egykor Izraelt fenytéd eképpen: siralomra fordítom a ti Innepiteket és minden éneklésiteket keserűségre.

Mi sirunk és sóhajunk a nagy veszteség felett, melyet a te akaratom — oh erős Isten — e házra és lakóra váratlan mért. Nincs többé a szerető hitves, nincs a mivelte lelkü, a fennkölt szellemű nő, kit az értelem fénye s nemessége érzeményinek oly sokak fölé emelt; osztozunk a férj keservében, a kinek néma önmegadásában mintha hallanók a kesergő pátriárka szavait: az Ur az én dicsőségemtől megfoszta engem És mi, a résztvevő sokaság, a letűnt életnek kedves emlékeitől illetve, a halálnak gyászos munkájától ijedten szólunk az ó szövetség bölcsével: Hová fordult a te szerelmesed? Oh mert a mi lelkeinket is érinti e gyász; mi is sokszor éreztük az ő munkás szellemének hatását: gyönyörködtünk szeretettel párosult komolyságában; a szép és ékes házi rendben, a könnyed és nyájas társalgásban, a mindenre kiterjedő figyelem s gyöngédségben tündöklő otthoniasság közkedvességnek érdemlett polczára emelék. S kinek nevét erény, tisztelet környezé, im hült tetem leve.

Mi sirunk és sóhajunk a gyermekszivekre borult sötét gyász felett is. Mintha mi magunk is éreznők a forró könnyek melegét, melylyel új éltet szeretnének lehelni a kihült szívbe azok, kiket egykor melegséggel táplált; mintha mi is éreznők a fájdalom éles nyilalásait; meg-meg ujuló zokogásukban mintha hallnók a mérhetetlen bánatnak kitöréseit. Oh hová lön az édes jó anya? miért nincs most is ajkain tanács, szívében égő szeretet, mint régentén vala? mi lett a drága életből, mely boldogságot és reményt adott annyi szerető kebelnek, mely a családi tüzhelyet is oltárrá szentelé? Im, e gyász koporsó felel: letűnt örökre! halálnak keze oltá ki azt könyörtelen. Hiába volt annyi imádság; hiába minden ápolás; erősebb a Teremtő, mint a teremtmény; hatalmasb az Ur, mint a gyenge porhüvely s nekünk akaratán megnyugodni kell!

Mi együtt sirunk és együtt sohajtunk a rokon keblekkel is; a megszakadt földi kötelék után áldó emlékezetben keressük elégtételünk. Oh mennyi boldog nap, hány kedves pillanat szól a multból rokon lelkek békéjéről, ok milyen sok édes emlék ujul meg e ravatálnál, hol minden szív keservet önt, minden lélek keservben áll. Oh mennyi gyászfátyolt szőtt e halál, hány szemben fakasztotta könnyeknek árnját, hogy csordultig teljék a keserüségnak pohara!

Velünk együtt sirnak, velünk sohajtanak annyi szenvedők és szerencsétlenek, éhezők és ruhátlanok is, kiket jótékonyágaiban részeltetett. Kiknek arczaín egykor könnyeket törölt, könnyeiket hozzák el most áldozatul.

Ur Isten, édes Atyánk! tekints le magas egeidből e gyászra s ki megrendítő csapásban szólottál ítéletet, elfogyhatlan jószágban adj vigasztalást. Kérve-kérünk téged, nyujts erőt a bánatos férfinak, hogy a kire még annyi üdvös munka vár, kit szép reményü gyermekek neveznek édes atyának, pótolhasson enszerelmében anyahiányt. Nézz alá a gyermekek keservére s ha megengeded is, hogy mint tavaszmezőnek virági felett, úgy romboljon szívéken a vihar, ne hagyj őket vigasztalan; a drága tetemekre hulló könnyekben ragyogtasd égi szövetséged szivárványszíneit; tápláld szemök nedűjével a lélekbékének olajágait. Szüntesd, oh szüntesd meg szerető rokonoknak könnyárját s a sötét sirhalom felett is éltesd a hitnek világát.

Szólj mindnyájunkhoz a te biztatásoddal, hogyha sebet ejtnek is kezeid, irt és balzsamot adsz Gileadból A válás megrendítő fájalmát enyhítsed a viszontlátás édes reménységével.

Drága halottunk felett dicsőítsd meg atyai kegyelmességedet; kinek életéért oly sok imát hallott az ég, gyászos sorsán zokogástól telt meg a lég, — ki lelkében hitet őrzött, szívéen reményt táplált, — ki őrszem volt családjában s emberek között jóltevő: lelkének nyersen örök idvességet az égi honban; porrészeinek nyugalma felett álljon őrt a te isteni békeséged.

Szent Fiad nevében kérünk, hallgas meg minket. Amen.

GYÖRFI FERENCZ,
szentmihályi unitárius pap.

GYÖNGYMONDATOK.

(Ujkori íróktól.)

Betegség.

Rásztkórotokból majd kigyógyultok, ha az élet derekasan kezd kicsufolni. *Göthe*.

Az öregség és egy kevés betegség, időt nyujtnak nagy meg-gondolkodásra. *Sevigné asszony*.

Mikor a beteg saját nyavalyájába szerelmes, meg kell őt csalni, hogy meggyógyíthassuk. *Malebranche*.

Nagy betegségeknel a legrémítőbb válság után áll be azonnal a gyógyulás, mint csodaeset. *Sand Gy.*

Birálat.

Szívünkben gyóm tenyész, ha szél nem ér. Ki rosszat mond felőlünk, az csak gyomlál. *Shakespere*.

A bírálatokat, ha azok nem gúnyiratok — akár a fejedelemre, akár a legalsó polgárra vonatkoznak — nem kell eltiltani. *II-ik József császár*.

A néző gyakran jobban fel tudja fogni az eljárásokat, mint az eljáró. *Hegner*.

Könnyebb bírálni, mint tenni; valamint könnyebb parancsolni, mint végrehajtani. *II-ik Fridrik*.

Mindent bírálni akarunk, s mindig a rossz látponton állunk. Magunkat bírálni akarva, igen közel vagyunk magunkhoz; másokat akarva bírálni, igen távol állunk tőlük. *Fontenelle*.

Az ember értelme szabaddá született, s joga van megbírálni mindazt, a mit csak megismerhet. *Condorcet*.

Biró.

Ha az embert a szándékért itélnők el, melyik becsületes embert nem lehetne életében tizszer felakasztani? Ha a bírónak jogot adunk a vádlott lelkében olvasni, mi lesz az emberi igazságszolgáltatás egyéb, mint képmutató önkénykedés? Nem a vétkes cselekedet tenné a bűnt, hanem a bíró szeszélye vagy előítélete. *Labouleye Eduárd*.